

A lánycsóki svábbál, avagy hol töltötte a 10. AC egy péntek estjét

Lánycsók egy kis sváb település Baranya megyében. Az ottani svábbálra kaptunk meghívást osztálytársunk, Lénának a nagymamájától. Ezzel az évi egy, kötelező fellépésünket teljesítettük, de inkább egy jó élmény volt, mint kötelesség. De kezdjük is az elejétől!

Az előkészületeket nem nevezhetném akadálymentesnek, hiszen az osztályfőnökünknek, Galambos tanár úrnak rengeteg intéznivalója akadt. Néhányan az utolsó pillanatban betegedtek meg, vagy mondták le a meghívást, ezzel nem kis fejtörést okozva az osztálynak.

Pénteken 1 óra körül kibattyogtunk a csomagjainkkal a buszhoz, és egy kellemes meglepetés is ért minket, hisz volt osztályfőnökünk, Friedrich tanárnő is elkísért bennünket. A jeges, csúszós utaktól valamennyien tartottunk, de fölöslegesen, mivel 3 óra múlva már meg is érkeztünk Mohácsra. Az ottani kollégiumban aludtunk, 4-5 fős szobákban. Nemcsak a szobák voltak családi hangulatúak, hanem a mosdó és a tusoló is, mivel nem voltak elkülönítve. De ilyen apróságokkal nem is törődünk, hiszen népviseletünket felkapva már mentünk is a buszhoz, hogy az elvigyen minket Lánycsókra.

Az idő már akkor sem volt kellemes, csípte az orrunkat a hideg. De nagy nehezen bejutottunk a Művelődési Házba, ahol rögtön kezdetét vette a fellépés előtti próba. Az előadás táncból, éneklésből és versmondásból állt. Nézőközönségünk igen kis létszámú volt, alig ha százan lehettek. Ennek ellenére vidám tapssal jutalmazták produkciónkat.

Sajnos egy másik meglepetés is volt, ami már kevésbé mondható kellemesnek. A vacsora egy közeli épületben volt, ahova át kellett sétálnunk. Kart karba öltve battyogtunk a jeges utakon, meg-meg csúszva, hogy ha elesünk, a másikat is magunkkal rántsuk. Viszont a bőséges vacsora kárpótolt az érzésért, amit az átázott nedves cipők keltettek.

A bált élőzene kísérte, és már javában folyt a mulatozás, mire visszaértünk. Mi is csatlakoztunk, és a végén már örültünk a lassúbb zenéknek, úgy kifáradtunk a táncolásban. Tombolahúzással folytatódott az este. Osztályfőnökünk sokat intézkedett ottlétünk ügyében, és lehetővé tette a játékban való részvételünket is. A nyereményeknek szinte a felét mi hoztuk el, és ezek után már csak sejteni lehet, hogy kinek a keze volt a dologban. De az ajándékok igen hasznosnak bizonyultak, volt köztük mosópor, aktatáska és nem egy borosüveg.

Az estét kétségtelenül Laura élvezte a legjobban, hiszen sikerült szóba elegyednie a lánycsóki ifjakkal. Éjfél tájban alig akartuk otthagyni a táncparkettet, de a hazaút is felejthetetlen volt. Galambos tanár úr népdalénekléssel szórakoztatott bennünket. Habár a kollégiumban hancúroztunk még egy keveset, nemsokára álom jött a szemünkre.

A másnapi korai kelés senkinek sem volt inyére. Kóvályogva sétáltunk a buszhoz, hogy majd a hazafelé tartó úton pihenjük ki az est fáradalmait. Hálás köszönettel tartozunk Ilonka néninek, aki nem engedett minket korgó gyomorral el, bőséges reggelit készített számunkra az egyik közösségi házban. Mi remekül szórakoztunk, és reméljük, hogy jövőre is szívesen várnak minket vissza!